

Chương 80: Cái Có Trở Thành Sự Thật (Số từ: 3615)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

12:30 PM 16/07/2025

Sáng hôm sau.

Tôi xuống sảnh chuẩn bị cho buổi tập thể dục buổi sáng như thường lệ.

“Nè, Reinhardt.”

“À vâng. Chào.”

Những thành viên quen thuộc của đội tập thể dục sáng sớm bắt đầu xuất hiện lần lượt. Tất cả đều thuộc khối cao trung, nhưng tôi không biết hầu hết bọn họ. Những tiền bối mà tôi quen biết vì cuộc đấu tay đôi đó niềm nở chào hỏi tôi.

.....Cảm giác này là sao? Cảm giác khó chịu nhưng lại dễ chịu này.

Trong số các học viên năm nhất, có ba thành viên của đội tập thể dục sáng sớm: tôi, Ludwig và Ellen. Những người chỉ thỉnh thoảng xuất hiện là Bertus, Cliffman và Scarlett.

Ellen đã đi trước trong khi tôi đang đợi Adriana. Chúng tôi không hề có kế hoạch gì, nhưng tôi chắc chắn rằng cô ấy sẽ xuất hiện.

“Chào Reinhardt. Hôm nay lại dậy sớm à?”

“Ừm.”

Ludwig, mặc đồ thể thao, chào tôi một cách rạng rỡ, tôi gật đầu đáp lại.

“.....Hả?”

Ngoài cậu ta ra, hai người khác cũng mặc đồ thể thao đang đi ra từ ký túc xá năm nhất.

“Nếu công chúa thấy mệt thì phải nghỉ ngơi. Đừng gắng sức quá ạ.”

B-3, Scarlett.

“Vâng, vâng. Tôi biết rồi. Và cứ nói chuyện thoải mái với tôi đi. Chúng ta cùng khôi mà.”

Và số B-1 Charlotte de Gardias.

“C, chuyện đó... Tôi không thể làm khác được. Nó thành thói quen rồi...”

“Fufu. Cậu sẽ quen dần thôi.”

Hai người họ cùng nhau ra ngoài tập thể dục buổi sáng.

“Nếu tôi làm phiền cậu, cậu cứ bỏ lại tôi cũng được. Tôi không muốn ép buộc cậu. Dù sao thì việc luyện tập của cậu quan trọng hơn đúng không?”

“Không, không. Cậu vẫn phải giữ gìn sức khỏe chứ... Tôi sẽ chỉ đứng xem thôi.”

Ngày hôm qua, khi Charlotte thấy Scarlett bị Erich bắt nạt, cô ấy không thể chịu đựng thêm nữa. Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra trong ký túc xá sau đó, nhưng Charlotte dường như đã quyết định tập thể dục cùng Scarlett vào buổi sáng.

Có vẻ như Charlotte đã nói rõ rằng cô ấy muốn biến Scarlett thành người của mình.

Hai người họ chạm mắt với tôi khi tôi đang đứng trong sảnh.

“À, chào? Reinhardt.”

“Hả... Chào cậu.”

Charlotte khẽ mỉm cười với tôi khi cô chào. Kể từ khi cô biết rằng sức mạnh của tôi sẽ giúp cô tìm thấy Valier, cô không còn gay gắt với tôi nữa.

Về mặt đó, cô hơi khác so với Bertus. Scarlett chỉ nhìn tôi và hơi cúi đầu chào tôi. Chúng tôi không thực sự thân thiết, nhưng có vẻ như cô ấy có một cảm giác đoàn kết nhất định với tôi. Cuối

cùng, cô ấy không hành động theo lời khuyên của tôi, nhưng nỗi khổ của Scarlett sẽ chấm dứt ngay bây giờ khi cô ấy dưới sự bảo vệ của Charlotte.

Tất cả các vấn đề của cô ấy sẽ được giải quyết, dù bằng một cách khác.

Vụ bắt cóc Delphine Izadra chưa bao giờ xảy ra, và việc Scarlett bị bắt nạt đã được Charlotte giải quyết.

.....Có cảm giác như sự tồn tại của Ludwig ngày càng trở nên dư thừa.

Người đáng lẽ là nhân vật chính dần dần chỉ trở thành kẻ đứng cuối bảng của Lớp B! Không hơn không kém!

Liệu ảnh hưởng của nhân vật chính ngày càng giảm đi có thực sự ổn không?

Tuy nhiên, chẳng phải việc nhân vật chính phải thu hút sự chú ý của tất cả các nhân vật khác xung quanh mình là một kiểu định kiến hay sao?

Điều này có thực sự tệ không? Liệu vận mệnh tương lai của cậu ta vẫn sẽ như vậy, ngay cả khi cậu ta đi một con đường khác? Ludwig là một người cực kỳ chăm chỉ, vì vậy cậu ta sẽ phát triển trong bất kỳ môi trường nào. Cậu ta sẽ trở nên mạnh mẽ vô tận cho dù có chuyện gì xảy ra.

Giữa lúc tôi đang suy nghĩ liệu câu chuyện đang đi theo một hướng thực sự kỳ lạ hay liệu nó vẫn ổn...

“Chị xin lỗi, hậu bối. Chị đã để cậu đợi lâu rồi.”

Chị gái nhà thờ luôn điềm tĩnh và tốt bụng đang bước xuống cầu thang.

Adriana đã khen ngợi tôi vì sự gia tăng sức bền khi chúng tôi tập luyện cùng nhau sau một thời gian.

“Cậu đã làm rất tốt, hậu bối. Dù không phải là một thay đổi lớn, nhưng sức bền của cậu chắc chắn đã tăng lên.”

“Thật vui khi nghe điều đó.”

“Được rồi. Hãy tiếp tục cố gắng nhé.”

Trong tuần Adriana vắng mặt, rõ ràng khả năng thể chất của tôi đã được cải thiện một chút. Tôi chắc chắn cảm thấy ít mệt mỏi hơn trước.

“Vậy tại mình tăng tốc lên một chút nhé?”

“.....Hả?”

Tất nhiên, tôi vẫn còn kém xa tiêu chuẩn của Adriana.

“Hà... hàaa... Haa...”

Sức bền của tôi tăng lên thì tốt thôi, nhưng Adriana lại tăng độ khó lên đúng bằng mức tôi cải thiện, nên tôi lại kiệt sức.

Vậy điều gì sẽ xảy ra khi tôi cải thiện nhiều hơn nữa? Con quái vật đó sẽ bắt tôi làm việc cho đến khi tôi hoàn toàn kiệt sức, bất kể điều gì. Tương lai của tôi vẫn có vẻ ảm đạm.

“Dù sao thì, cậu đã làm rất tốt khi có thể theo kịp chị đến mức này.”

Sau khi chạy một vòng, tập một số bài tập cơ bắp và một số bài tập thể dục nhịp điệu, Adriana và tôi ngồi xuống một chiếc ghế dài để nghỉ ngơi.

“À này, chị nghe nói Ác quỷ đã tấn công Thần Điện Hiệp Sĩ.”

Dù Adriana vừa trở về từ tu viện ở Đại Công quốc Saint-Owan, cô tất nhiên đã nghe về tin tức này.

“Đúng vậy, họ nói thế.”

Tôi có thể thấy một chút giận dữ trong đôi mắt điềm tĩnh của Adriana.

“Những con ác quỷ này vẫn chưa bị tiêu diệt.”

Câu nói này chất chứa ý chí muốn tham gia cuộc săn lùng ngay lập tức của cô nàng. Ngay cả Adriana, người luôn dịu dàng, cũng căm ghét ác quỷ bằng cả trái tim mình. Tôi hơi tò mò không biết cô sẽ thể hiện biểu cảm như thế nào nếu cô từng phát hiện ra rằng tôi thực sự là một Hoàng tử quỷ. Liệu cô có nhìn tôi một cách hời hợt, hay cô sẽ xem xét nội tâm của tôi?

Có lẽ sẽ khó để cô xem tôi là người tốt.

“Họ nói không có thương vong nào.”

“Phải, thành thật mà nói chị rất mừng vì điều đó. Chắc chắn họ đã được che chở bởi Thần Linh.”

Chắc chắn rồi, sự che chở của Thần. Chính tôi là người đã đảm bảo rằng không ai phải chết. Tất nhiên, tôi đã làm được điều đó bằng cách sử dụng Chức năng Viết Lại, nhưng vẫn may mắn là không có ai trong số các Thần Điện Hiệp Sĩ phải bỏ mạng.

Chà, tôi cũng là Thần Sáng Tạo của thế giới này, nên việc tôi sử dụng Chức năng Viết Lại để đảm bảo không ai chết có thể được gọi là sự che chở của Thần đúng không?

Cái gì? Vậy là cô sai, nhưng thực ra lại đúng.

“Một cuộc Nhân Ma Đại Chiến thứ hai có thể sẽ sớm xảy ra.”

Đó là điều Sarkegaar mong muốn, nhưng đó không phải là điều tôi muốn xảy ra.

Nghĩ lại thì, Adriana dường như đã khao khát được gia nhập Thần Điện Hiệp Sĩ.

“Chị sẽ gia nhập Thần Điện Hiệp Sĩ à?”

Adriana đã có thể sử dụng thánh lực của mình rất tốt. Cô thậm chí còn đang sử dụng chúng ngay bây giờ. Với mức độ tài năng đó, Thần Điện Hiệp Sĩ có lẽ sẽ cho phép cô gia nhập mà không cần hỏi bất kỳ câu hỏi nào.

Adriana gật đầu trả lời câu hỏi của tôi.

“Ban đầu, tôi định học Cao học, nhưng giờ tôi muốn tham gia ngay sau khi tốt nghiệp Lớp Royal.”

Adriana ban đầu muốn đi Cao học. Tuy nhiên, vì sự cố này, cô dường như muốn gia nhập Thần Điện Hiệp Sĩ ngay sau khi cô hoàn thành 6 năm học ở Lớp Royal. Bởi vì ác quỷ hoành hành bên trong Đế đô, Adriana quyết định thay đổi hướng đi của mình.

“Chà...”

“Có chuyện gì vậy, hậu bối?”

Adriana nhìn tôi, thắc mắc liệu có điều gì không ổn không.

Theo những gì tôi đã thấy trước đây, Thần Điện Hiệp Sĩ dường như là một tổ chức tham nhũng. Lý do họ lấy những succubi từ chợ đen đó là vì họ có ý định tương tự. Nếu điều đó bị phát hiện,

họ sẽ chỉ nói rằng họ đã lấy chúng cho mục đích nghiên cứu hoặc gì đó. Họ sẽ chỉ đưa ra một số lý do hợp lý để xoa dịu quần chúng.

Tôi không biết sự tham nhũng đó bắt nguồn từ đâu hay nó rõ ràng đến mức nào, nhưng Thần Điện Hiệp Sĩ đã là một trong những lực lượng vũ trang mạnh nhất, nên rất khó để đơn giản tin rằng họ hoàn toàn vô tội.

Tôi không thể phủ nhận rằng tôi hơi lo lắng về việc Adriana gia nhập một nhóm như vậy. Nếu Adriana gia nhập nơi đó, liệu cô có vỡ mộng và rời nhóm không? Hay cô sẽ trở thành một Thánh Kỵ Sĩ tham nhũng tương tự?

“Không. Chỉ là...”

Đôi mắt của Adriana quá thuần khiết.

Tôi không có quyền nói với Adriana đừng gia nhập Thần Điện Hiệp Sĩ. Trên thực tế, điều này vẫn còn khá xa trong tương lai vào thời điểm hiện tại.

Dù sao thì.

Thật kỳ lạ khi thấy sự cố tôi gây ra lại tạo ra những làn sóng lớn như vậy xung quanh tôi. Đối với tôi, đây chỉ là một sự cố đơn giản tôi gây ra để giải cứu một số ác quỷ.

Tuy nhiên, cuối cùng nó lại trở thành lý do để sự đoàn kết của Đế quốc trở nên mạnh mẽ hơn.

Đối với một số người, đó là lý do để nghỉ học ở Temple.

Đối với những người khác, nó trở thành lý do để nhanh chóng gia nhập quân đội.

Chúng kiến tận mắt một sự kiện duy nhất đã kích hoạt hàng trăm ngàn sự kiện liên quan, thành thật mà nói, cảm giác thật phi thực tế. Tôi biết rằng mọi thứ trên thế giới đều có mối liên hệ nào đó, nhưng bởi vì mối liên hệ này giờ đây được đẩy ra ngay trước mắt tôi, tôi đang trải nghiệm cảm giác mới mẻ này.

Không thể dự đoán được một chút nào những gì hành động của tôi sẽ gây ra.

-Chúng ta nghỉ một chút nhé?

-Haa... Haa... Không... C, chúng ta vẫn có thể làm thêm một chút nữa.

-Tôi nghĩ cậu nên nghỉ một chút đi, Charlotte.

-Không... Không... Tôi ổn...

Tôi có thể thấy Scarlett và Charlotte đang chạy ở đằng xa. Ai cũng có thể thấy rằng sức bền của cô ấy đã kiệt sức, nhưng có vẻ như Charlotte đang cố gắng tiếp tục cắn răng chịu đựng.

Theo một cách nào đó, cảnh tượng này không khác nhiều so với việc luyện tập của tôi. Áp lực thăm lạng mà Charlotte đặt lên

Erich đã ngăn chặn hành vi bất nạt của cậu ta. Đó có lẽ cũng là lý do tại sao Charlotte nói chuyện với Scarlett như vậy.

Mọi thứ trên thế giới này đều có nhân quả.

Nhưng nó lại khiến tôi đau đầu nghiêm trọng khi nghĩ về việc một nguyên nhân duy nhất sẽ dẫn đến hàng trăm sự kiện, và những sự kiện đó sẽ dẫn đến hàng trăm kết quả khác nhau.

Đã có quá nhiều hậu quả cho hành động của tôi. Hàng trăm ngàn hậu quả.

Nếu vậy, lập luận nhân quả sẽ trở nên hoàn toàn vô nghĩa. Bởi vì số lượng lớn các hiệu ứng nhân quả này chỉ có thể được gọi là hỗn loạn. Cuối cùng, chỉ có một kết luận.

“Công chúa thực sự nhiệt tình.”

“Phải ha?”

Tôi không thể giải quyết hết tất cả những hậu quả mà hành động của tôi mang lại.

Trong trường hợp của Harriet, tôi không chắc lắm tình hình của cô ấy sẽ kết thúc như thế nào. Vẫn còn Liana de Grantz nữa. Nếu

cô ấy quyết định xin nghỉ phép, tôi sẽ không biết làm thế nào để ngăn cô ấy làm điều đó. Chúng tôi thậm chí còn chưa trao đổi một lời nào. Trong trường hợp của Harriet, chúng tôi có mối quan hệ tồi tệ này ràng buộc. Ngay cả một mối quan hệ tồi tệ cũng vẫn là một kiểu quan hệ mà. Vì vậy, tôi có thể nói chuyện với cô ấy...

Giải pháp cho vấn đề đó đến từ một nơi khá lạ.

Sau bữa sáng, tôi thấy Bertus đang nói chuyện với Liana de Grantz.

“.....Hả?”

“Như tôi đã nói. Tôi tin rằng tốt hơn là nên tránh việc xin nghỉ phép nếu có thể.”

Liana nghiêng đầu trước những lời thẳng thắn của Bertus.

“Tôi không ép buộc cậu. Đó là lựa chọn của cậu, nhưng chẳng phải tốt hơn là nên ở cùng một lớp thay vì thay đổi mối quan hệ của chúng ta thành một mối quan hệ mơ hồ như tiền bối và hậu bối sau khi đã đóng học phí cho năm nay rồi sao?”

“À.....”

Bertus nói rất tử tế. Cậu không ép buộc cô ấy, cậu chỉ nói với cô ấy rằng cậu sẽ buồn nếu lớp học tan rã. Tuy nhiên, ý định đăng sau nụ cười đó của cậu rất rõ ràng.

‘Nếu cậu bỏ học, hãy chuẩn bị tinh thần cho hậu quả.’

Đó là điều cậu thực sự muốn nói. Liana khẽ gật đầu với vẻ mặt kiên quyết, không rõ liệu cô ấy có hiểu ý định của cậu hay không.

“Được rồi. Tôi sẽ báo cho họ biết.”

Dù sao thì, một Hoàng tử vẫn là Hoàng tử.

Trên thực tế, một yêu cầu từ Bertus không khác gì một mệnh lệnh. Đúng hơn, nó còn thuyết phục hơn vì cậu nói nó như một yêu cầu.

‘Nhìn xem, tôi rất tôn trọng cậu, tôi thậm chí còn nhờ cậu giúp đỡ.’

Đó là cách điều này được hiểu.

Gì cơ?

Rõ ràng, Bertus là lựa chọn tốt nhất nếu tôi muốn ngăn cản họ nghỉ học. Thực ra, việc nhờ cậu thuyết phục lũ trẻ đừng nghỉ học là con át chủ bài của tôi, ngay cả khi tôi sẽ mắc nợ Bertus.

Tuy nhiên, dù tôi không yêu cầu cậu làm điều đó, Bertus vẫn tự nguyện ngăn cản họ.

Đó là điều hoàn toàn tự nhiên.

“T, tôi phải làm gì đây!”

Harriet chạy đến chỗ tôi với khuôn mặt hoàn toàn tái mét.

Thứ Ba là ngày tôi có các buổi học mà tôi tự đăng ký, nên tôi sẽ không thực sự gặp Harriet. Cô kéo tôi đến cửa trước ký túc xá Lớp Royal khi tôi đang trên đường đến các buổi học buổi sáng của mình.

Tôi có thể đoán được tại sao cô lại làm điều này.

“Gì? Bertus bảo cậu đừng nghỉ học à?”

“L, làm sao cậu biết?”

“Tôi thấy cậu ấy nói điều đó với Grantz lúc nãy.”

Cậu nói với Liana de Grantz, vì vậy, tất nhiên, cậu cũng sẽ nói điều tương tự với Harriet. Đó là lý do tại sao cô rất bối rối và ngay lập tức đến tìm tôi để hỏi tôi phải làm gì trong tình huống đó.

“Tôi phải làm gì đây? Tôi không muốn làm cậu ấy phật ý.”

Harriet rơi nước mắt, nghĩ rằng cô sẽ chết nếu đi ngược lại mong muốn của Hoàng tử. Cô không biết bên trong cậu như thế nào, chỉ biết vẻ bề ngoài của cậu ấy, nhưng nếu những gì cậu nói đủ

để khiến cô đến mè neho với tôi, có vẻ như cậu đã để lộ một chút ý định của mình.

“Cậu nói cái gì mà phải làm gì? Đây là một điều tốt mà.”

“Điều tốt...?”

“Ồm, đó không phải là cái cơ mà tụi mình đã lên kế hoạch sao. Giờ thì nó thực sự trở thành sự thật rồi. Sẽ dễ dàng hơn cho cậu để thuyết phục cha mẹ mình bây giờ, vậy thì làm sao đây lại là điều khó giải quyết?”

Lý do chính của cô là Bertus không muốn cô nghỉ học, nên cô không nên nghỉ để giữ thể diện cho Hoàng tử. Tuy nhiên, Bertus thực sự đã nói với cô điều đó. Vì vậy, điều này sẽ khiến nó trở thành sự thật chứ không phải là một cái cơ.

Thay vào đó, Bertus đã chuẩn bị một sân khấu tốt nhất mà người ta có thể mong đợi. Tôi không thể cảm ơn cậu đủ, nhưng ở đây cô lại run rẩy như một con bê sơ sinh vì nghĩ rằng cô thực sự đã làm phiền Bertus.

“Nhưng mà... Ngay cả khi tôi thuyết phục họ rằng tôi không nên nghỉ học... Bertus không ghét tôi sao?”

Tất nhiên, khả năng cô sẽ không bị buộc phải nghỉ học tăng lên khá nhanh, nhưng điều đó không thay đổi sự thật rằng cô đã cố gắng nghỉ học, vì vậy cô không hoàn toàn bị xóa khỏi danh sách đen của Bertus. Thay vào đó, cậu có thể có một số kế hoạch cho tương lai.

“Đồ ngốc. Cậu có nghe tôi nói không? Tôi nghĩ sẽ thô lỗ hơn nếu cứ gạt cậu đi như vậy.”

“Hả? Gì, gì... gì cơ?”

Tôi đã khám phá ra một đặc điểm nữa mà cô gái đó có. Nếu cô ở trong trạng thái căng thẳng hoặc sợ hãi cao độ, cô thậm chí sẽ không cãi lại khi tôi gọi cô là đồ ngốc. Cô đã chấp nhận từ đồ ngốc là một từ được dùng để gọi chính mình. Sự chấp nhận đó thậm chí còn chạm đến tiềm thức của cô nàng.

“Có thể cậu ấy chỉ nói với cậu điều đó với ý định hoàn toàn trong sáng. Có thể cậu ấy chỉ không muốn lớp của chúng ta bị chia rẽ như vậy đây?”

“T, tôi hiểu rồi...”

“Việc cậu nghĩ rằng Bertus đang cứng đầu hay khó chịu với cậu đã có nghĩa là cậu coi cậu ấy như một tên khốn nạn rồi.”

Lo lắng như thế này, nếu Hoàng tử khó chịu hay tức giận, cũng giống như nghĩ rằng Hoàng tử ngay từ đầu đã là một tên khốn nạn. Đó là lúc Harriet nhận ra mình đang làm gì, mặt cô tái nhợt hơn thường lệ.

“K, không! Không phải vậy! Tôi... tôi không hề nghĩ như vậy.”

“Vậy thì cứ thư giãn đi. Bởi vì tên đó rộng lượng hơn cậu nghĩ nhiều.”

Cậu rộng lượng đến mức không quan tâm nếu quý tộc, thường dân hay ăn xin nói chuyện thân mật với cậu, bởi vì đối với cậu, tất cả đều như nhau.

Mắt Harriet mở to khi tôi nói về Bertus như thể tôi biết cậu rất rõ. Cô dường như hỏi tôi bằng mắt làm thế nào tôi biết những điều này.

“Đúng, đúng vậy... Cậu nói cậu ấy còn pha trà cho cậu nữa...”

Cô có thể đã nghĩ điều gì đó như *‘Cậu đang nói với tôi rằng hai người thân thiết đến mức có thể uống trà cùng nhau sao?’* hoặc *‘Bertus hào phóng đến mức pha trà cho một kẻ ăn mày hèn mọn như cậu sao?’*

Tôi sẽ đặt cược vào vé sau, biết rõ nhỏ này vậy mà.

Khuôn mặt Harriet, vốn rất tái nhợt cho đến nay, dường như đã trở lại màu sắc bình thường, vẻ mặt cô trông trấn an hơn.

“May quá... Dù sao thì, c, c... cảm ơn...”

Không, dù cô cảm thấy nhẹ nhõm đến mức nào, cô thậm chí còn cảm ơn tôi sao? Tất nhiên, đó không phải là điều dễ dàng đối với cô nàng, nên mặt cô dường như lại hơi đỏ.

Cô gái đó bắt đầu loạng choạng như thể cô mất sức ở chân và đi về phía trạm xe.

“Cậu đi đâu vậy? Tôi cũng phải đi chuyển tiếp theo.”

“.....À.”

Đó là một tình huống khá ngượng ngùng, phải đi cùng chuyến xe buýt với một người bạn mà mình vừa chào tạm biệt.

“Cậu cảm ơn điều gì chính xác vậy? Nói chi tiết cho tôi nghe đi.”

Khi tôi nói, mặt cô lại đỏ bừng như quả cherry.

“Đi đi! Tôi đi bộ thôi!”

Harriet hứ một tiếng và rời xa trạm.

Sau đó cô bắt đầu nhận ra rằng mình sẽ phải đi khá xa, nên cô quay lại với khuôn mặt còn đỏ hơn.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

*THẤY HAY CÁC BẠN CÓ
THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:*

BIDV

V IETQR

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV - CN DONG THAP PGD MY THO

Nguyễn Tiến Lực

SĐT: *****550

QR Nhận Tiền

Nhận tiền từ mọi Ngân hàng và Ví điện tử

mo
mo

V IETQR

Thanks For Reading